

Responsabilitatea creștinului credincios

Creștinul credincios este un exemplu al harului mântuitor al lui Dumnezeu. Harul l-a făcut ceea ce este, iar harul îl susține și îl menține. Dar harul primit și experimentat în fiecare zi îl face *responsabil* să mărturisească prin cuvânt și comportament ceea ce a primit, cu alte cuvinte, să arate în întreaga sa viață ce înseamnă să fii un om care a avut parte de harul lui Dumnezeu. Datorită numeroaselor privilegii, daruri ale harului și mijloace de ajutor care i-au fost dăruite, i se poate cere în mod justificat să ducă o viață sfântă.

Domnul Isus ne învață prin diferite exemple despre poziția pe care ucenicii Săi sunt chemați să o ia față de cei din jur. El îi numește, printre altele, „lumina lumii” și „sarea pământului”. Aceste expresii arată că, comportamentul și caracterul credincioșilor au un efect asupra celorlalți și trebuie să aibă neapărat acest efect. O lumină nu poate fi ascunsă. Nici nu este aprinsă pentru a fi pusă sub obroc sau sub pat. Sarea care și-a pierdut gustul nu este bună la nimic. Pentru a putea exercita cu adevărat efectul sau influența pe care le caracterizează cele două cuvinte „lumină” și „sare”, copiii lui Dumnezeu le-au fost dăruite mijloace și daruri bogate, pe care ei trebuie să le pună în slujba acestui scop prin binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu ne-a pus înaintea un model desăvârșit pentru caracterul fiecărui creștin credincios în Persoana Domnului Isus Însuși. Conform acestui model, fiecare ucenic al lui Hristos trebuie să fie modelat prin puterea înnoitoare a Duhului Sfânt, pentru că nimic nu are un efect mai puternic și mai durabil decât un *exemplu personal*. Exemplul pe care creștinul credincios trebuie să-l dea este asemănarea personală cu Hristos. Cum poate viața lui să devină asemănătoare cu viața lui Isus? Mijlocul pentru aceasta este, în primul rând, „rămânerea cu hotărâre de inimă cu Domnul”, la care se adaugă apoi privirea neclintită la El. Bunele intenții și eforturile proprii sunt inutile aici. Numai o comuniune constantă cu Hristos, care se extinde până la cele mai mici și mai ascunse lucruri, produce transformarea după chipul Său. Numai în prezența Domnului credinciosul crește în acea dispoziție sfântă care înseamnă viață și pace; numai astfel poate să o păstreze.

Faptele și acțiunile sale, toate activitățile sale zilnice sunt atunci sub influența constantă a unei dispoziții sfinte. Gândurile necurate, vorbele obraznice și nechibzuite, nesinceritatea, lipsa de credincioșie și alte lucruri similare nu sunt permise și nici scuzate de el. El este o scrisoare vie a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii. Mărturisirea lui, chiar dacă nu este acceptată, este recunoscută ca fiind autentică, iar Numele sfânt, după care este numit, este glorificat.

Influența menționată mai sus se extinde și asupra obiceiurilor casnice ale creștinului credincios. Cum ar putea fi altfel? El știe că se află în permanență sub ochiul cercetător al Celui pe care îl iubește și pe care dorește să-L slujească. El nu renunță la vigilența asupra ființei și comportamentului său doar pentru că se află „acasă”. Dimpotrivă, aici *înțepe* mărturia sa, aici trebuie să fie ea depusă în primul rând. În general, comportamentul său în casă va deveni un ghid pentru întreaga familie, un etalon pentru formarea caracterului creștin al tuturor celor care vin după el în cămin. Fiecare membru al familiei este ca o oglindă care reflectă imaginea sa. De aceea, el nu poate fi niciodată prea serios în examinarea comportamentului său în familie, a comportamentului său în propria casă. Dacă slăbește frâiele stăpânirii de sine și ale disciplinei personale într-un *singur* punct, consecințele nu vor întârzia să apară. Exemplul său are un efect infailibil, atât în bine, cât și în rău. Cei dragi lui se așteaptă, pe bună dreptate, să vadă în el un om care umblă în adevăr și se lasă guvernat în mod obișnuit de poruncile Domnului său.

Creștinul credincios este judecat aspru, atât în casă, cât și în lume. Oamenii știu foarte bine cum trebuie *el* să se comporte, cu ce atitudine trebuie *el* să acționeze și să trăiască, chiar dacă ei înșiși nu vor să știe nimic despre Hristos. Dar Domnul a trebuit să le spună odată celor care au lăsat totul și L-au urmat: „Nu știți de ce duh sunteți călăuziți”. O, de câte ori simțim că o astfel de mustrare ar putea fi adresată și nouă! Și chiar dacă Dumnezeu, în harul Său, Își întoarce fața de la fărâdelegile noastre, ne iartă greșelile și ne vindecă apostaziile, de la oameni nu putem aștepta altceva decât să aibă un ochi și o memorie mult mai ascuțite pentru greșelile noastre decât pentru eforturile noastre sincere de a repara ceea ce s-a întâmplat.

Oamenii se așteaptă pe bună dreptate ca creștinul credincios să fie un om al rugăciunii, al smereniei, al blândeții și al dragostei. Fiind supus observației și supravegherii lor neîncetate, nu este deloc lipsit de importanță pentru el ceea ce oamenii gândesc și cred despre el, deoarece judecata lor corespunde adesea cu adevărul.

Comportamentul unui creștin credincios nu este doar negativ, ci mai ales pozitiv. Adică nu îi este suficient să nu le facă rău altora prin vorbele sau faptele sale, să nu le producă pagubă, ci se simte chemat să fie de folos tuturor celor cu care viața îl aduce în contact. Adevăratul creștinism nu poate fi inactiv, mai ales în ceea ce privește Evanghelia. Creștinul credincios știe că Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca cât mai multe inimi întunecate să fie luminate și aduse la înțelegerea credincioasă a vestii bune despre Isus. El știe, de asemenea, că influența care emană de la slujitorii și mărturisitorii Săi este un instrument esențial în mâna Duhului Sfânt pentru a duce adevărul la victorie. Fiecare creștin credincios în parte poate contribui mult la atingerea scopurilor harului lui Dumnezeu prin influența exemplului său personal, dar, cu regret, poate și să le stea în cale.

Dacă Dumnezeu pune un credincios într-o familie de neconvertiți, acest lucru nu se întâmplă cu siguranță fără un scop. Acesta are misiunea specială de a se strădui pentru cauza Domnului său. Exemplul său personal joacă un rol special în istoria unei astfel de familii și, dacă pot să mă exprim astfel, va constitui odată un element principal în socoteala care îi va fi prezentată atât lui, cât și fiecărui membru al familiei. Este extrem de grav pentru el dacă cei care i-au fost cei mai apropiați în viață nu au putut vedea în schimbarea și caracterul său nimic sau aproape nimic din faptul că el aparținea Domnului. Ora de jale pentru ocaziile pierdute și privilegiile nefolosite nu va întârzia să vină, iar tocmai măsura privilegiilor și a câștigurilor sale posibile constituie pentru el măsura responsabilității sale.

Responsabilitatea de a acționa prin exemplul personal nu încetează niciodată pentru credincios, nu poate fi niciodată eliminată. Oriunde s-ar afla creștinul credincios – chiar dacă este doar în vizită într-un loc sau chiar doar un călător în trecere, care stă acolo pentru o noapte – el are întotdeauna obligația de a arăta cine este. De câte ori un singur cuvânt bun, o rugăciune tăcută au adus binecuvântare! Exemplul creștinului are întotdeauna un efect, fie el bun sau rău, chiar dacă acest lucru va fi revelat abia în fața scaunului de judecată al lui Hristos. O, de-ar lua toți cei care aparțin lui Isus mai mult în considerare acest fapt și ar simți semnificația serioasă a influenței inevitabile pe care o exercită! Este scris: „Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

Creștinul credincios este responsabil și pentru *eforturile personale în folosul altora*. I s-a încredințat un tezaur prețios, oricât de neînsemnat și de lipsit de valoare ar fi vasul care îl conține. „Măreția puterii să fie de la Dumnezeu” (2 Corinteni 4.7). Creștinul credincios poate contribui la binele etern și la fericirea temporară a altora și este responsabil pentru tot ceea ce *poate* face. Dacă în inima lui trăiește o participare sinceră la suferința altora, dacă simte nevoile, ispitele și pericolele lor, atunci le va face ale sale înaintea lui Dumnezeu și se va ruga pentru

semenii săi în dragostea Domnului Isus. Această dragoste îl îndeamnă să *caute* bunăstarea lor spirituală și temporală, și cu cât face aceasta mai mult, cu atât cercul rugăciunilor sale va deveni mai mare. El nu numai că mijlocește pentru toți sfinții, pentru întreaga casă a lui Dumnezeu, ci se roagă și pentru prieteni și vrăjmași, da, pentru *toți* oamenii, pentru împărați și pentru toți cei care sunt în autoritate. El îl cunoaște pe Dumnezeu ca fiind Cel care ascultă rugăciunea și, în timp ce așteaptă cu stăruință răspunsul Domnului, nu încetează să-și ridice rugăciunile către Dumnezeu în mijlocirea credincioasă.

O astfel de activitate în *rugăciune* duce de la sine la o *osteneală* la fel de activă al dragostei. Ucenicul credincios al lui Hristos este inventiv în utilizarea mijloacelor și căilor de a fi o binecuvântare pentru alții. Răspândirea de scrieri bune, discuții utile, care slujesc edificării altora, vizitarea bolnavilor și a celor aflați în necaz, invitarea neconvertiților la propovăduirea Evangheliei, asemenea lui Andrei care l-a adus odată pe fratele său Simon la Isus – toate acestea și multe altele sunt lucruri simple, dar semnificative, ale căror binecuvântări sunt incalculabile. Cât de mult au făcut unii creștini credincioși slabi, prin harul lui Dumnezeu, pentru binele semenilor lor și pentru gloria Mântuitorului lor, va fi revelat odată în eternitate. O inimă sinceră și credincioasă, care se străduiește să-i ajute pe ceilalți prin rugăciune fidelă și dragoste sinceră, are o putere divină care depășește totul. Este minunat cum, de multe ori, Dumnezeu realizează cele mai mari lucruri prin cele mai slabe instrumente.

Creștinul credincios dedică cu bucurie nu numai timpul și puterea sa, ci și bunurile sale slujirii Domnului său. Tot ceea ce are este pentru el un dar plin de har al lui Dumnezeu, un împrumut încredințat lui, pe care trebuie să-l administreze cu credincioșie în sensul Domnului său, spre binecuvântarea și folosul altora. Văzând cu ochii deschiși nenumăratele nevoi și suferințe, precum și lipsa regretabilă de eforturi de dragoste în jurul său, se simte cu atât mai obligat să facă tot ce-i stă în putință pentru a promova și susține orice faptă bună.

Astfel, creștinul credincios este, ca să zicem așa, dator *tuturor* oamenilor. *Toți* au dreptul la dragostea lui, la interesul lui, da, la tot ceea ce el este obligat să dea după voia lui Dumnezeu.

Fie că este capul unei *familii*, fie că este doar un membru al familiei, toți ceilalți membri ai familiei pot aștepta o binecuvântare spirituală de la el, iar în fața scaunului de judecată al lui Hristos se va arăta odată cât de mică sau mare este suma binecuvântărilor care au fost câștigate sau pierdute.

Pe lângă familie, el este responsabil față de *adunare* și, în special, pentru *cercul* mai *restrâns de frați și surori* în care Dumnezeu l-a pus. Darurile, influența și slujirea lui aparțin trupului spiritual, în care Dumnezeu i-a atribuit un loc. Dacă el umblă cu credincioșie și conștiinciozitate pe căile curăției și sincerității, întreaga adunare va fi încurajată și zidită prin aceasta. Dacă se întâmplă contrariul, întreaga adunare va avea de suferit. Căci „dacă un mădular suferă, toate măduarele suferă împreună cu el”.

În cele din urmă, Dumnezeu i-a pus pe credincioși, așa cum am spus la început, ca o lumină în lume, pentru ca ei să lumineze în acest loc întunecat. Oamenii din jurul lor au dreptul să se aștepte ca ei să-și îndeplinească sarcina. Apostolul Pavel putea spune: „M-am făcut tuturor toate, ca, oricum, să mântuiesc pe unii”. Și cât de *mulți* sunt aceia pe care el i-a condus la Isus! (1 Corinteni 9.22). Nu am vrea și noi să „mântuim pe *unii*”, pentru a-i regăsi „în ziua aceea” ca „bucuria și cununa” noastră? Sufletele pierdute ale oamenilor păcătoși au dreptul la dragostea și grija credinciosului. Situația lor deznădăjduită cere compasiunea și ajutorul lui. Și chiar dacă pentru el poate fi ceva neînsemnat „să fie judecat de o curte de judecată omenească”, nu este deloc neînsemnat pentru el să fie judecat într-o zi de Dumnezeu, pentru că a neglijat ceea ce ar fi putut face pentru mântuirea copiilor pierduți ai oamenilor.

Marea judecată ne stă înaintea noastră. Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, noi (credincioșii) trebuie să fim toți descoperiți, „ca fiecare să primească ceea ce a făcut în trup, după cum a lucrat, fie bine, fie rău”. Nu vom sta acolo pentru a fi *judecați* – toată judecata a fost pronunțată de Cel care stă pe scaunul de judecată – dar întreaga noastră viață va fi acolo, ca o carte deschisă înaintea noastră. Credinciosul va vedea, va recunoaște și va înțelege totul așa cum vede Dumnezeu. Tot ceea ce a făcut și tot ceea ce a omis să facă va apărea în fața lui cu aceeași claritate, iar răsplata și recolta în eternitate vor corespunde muncii și semănatului său pe acest pământ. Domnul va judeca modul în care el a administrat ceea ce a primit și cum a înmulțit talantul care i-a fost încredințat. În funcție de rezultat, el va fi răsplătit sau va rămâne cu mâinile goale, ba chiar va fi rușinat.

Cât de serioasă este, așadar, responsabilitatea unui „creștin credincios”! O, fie ca toți, care pe drept se numesc așa, să devină din nou conștienți de înalta lor chemare! Fie ca munca noastră de-o viață să constea în a ne ridica la înălțimea responsabilității noastre! Timpul este scurt. Am mărturisit că am renunțat la toate pentru Hristos și că Îl avem numai pe El ca și comoară și moștenire. Să nu păstrăm nimic din ceea ce Îi aparține! Atunci vom putea aștepta cu încredere și bucurie atât *venirea* Domnului nostru, cât și *arăatarea* Lui în glorie.

Titlul original: „Die Verantwortlichkeit des Christen”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 240-248.